

Den 16-årige Nercy Galicio bæres ind i lighuset. Familien har ikke råd til hendes obduktion. Kirken har betalt.

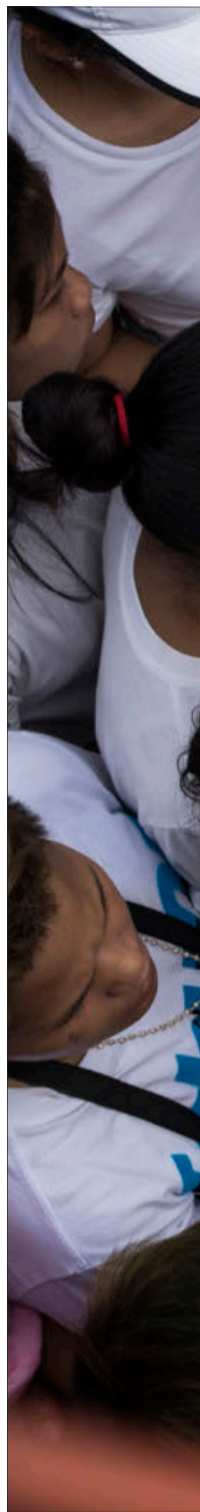
IDA NYEGÅRD ESPERSEN
Jyllands-Postens udsendte medarbejder

ida.n.espersen@jp.dk

JOACHIM LADEFOGED (foto)
Jyllands-Postens udsendte medarbejder

joachim.ladefoged@jp.dk

»Herre, jeg håber, at du kan tilgive mig. Jeg ønsker mig et nyt liv« - Mordet på Nercy

Dehumanisering: Den 16-årige Nercy Galicio skrev sidste gang i sin dagbog den 16. april 2017, to dage efter blev hun fundet i en vejkant. Dræbt af tre skud. Over 7.600 mennesker er blevet slået ihjel, siden den filippinske præsident erklærede krig mod narko. Sådan her ser et samfund ud, når dets leder normaliserer drab:

MANILA 10 DAGE FØR BEGRAVELSEN

Hun hedder Nercy Galicio. Blev født den 11. juli 2000. Nu er hun død.

Det er torsdag aften den 20. april. Nercy Galicio skal bringes til lighuset, så familien derefter kan få hende med hjem i en åben kiste.

Den 22-årige søster, Grace Galicio, er med under ligtransporten. Næsten hele sit liv har hun sovet på gulvet med lillesøsteren Nercy ved sin side.

Lige indtil i mandags, da søstrene for sidste gang vågnede op ved siden af hinanden på den spånplade, som Nercy Galicio havde beklædt med tapet af tegneseriefiguren Hello Kitty.

Grace Galicio fortæller, at hun ringede til Nercy, da lillesøsteren ikke kom hjem tirsdag aften, og at politiet besvarede opkaldet og sagde, at ejeren af telefonen var død. Myrdet af to skud i hovedet og et i højre side af overkroppen.

Hun blev fundet i en vejkant, liggende på højre side med sit lange sorte hår

ned foran ansigtet og en udstrakt hånd.

*

Grace Galicio har stukket fødderne i Nercys Hello Kitty klipklapper, da hun går ned ad en smøge i mørket. Ned til en port. Bag den bliver hendes søster læsset på ligvognen. En flok hunde lister rundt i skyggerne. De gør.

Søsteren holder sine hænder op foran munden. Græder næsten lydløst med åbne øjne.

Ligvognen kører langsomt ud af porten. Op over en smal bro, forbi en sø med fiskeopdræt og gennem Manila for at nå frem til lighuset.

"Eusebio 24 hours" står der på det selvlysende skilt foran forretningen. Som om lighuset var en døgnkiosk.

Bedemanden Eusebio åbner døren. Han er iklædt hvid undertrøje. To mænd bærer Nercy Galicio fra garagen og ind bag et grønt forhæng i et blåmalet rum. De lægger hende på en briks under et lysstofrør. Det er omkring 28 grader varmt. Rummet er ikke nedkølet.

Hun har et tæppe over kroppen. Ansigtet

er ikke tildækket. Venstre side af hendes pande er faldet lidt indad, men ellers kan man ikke se, at hun er blevet skudt. Hun ligner en voksdukke, efter at skudsårene er blevet dækket af bruncreme og munden af læbestift.

En ansat hos Eusebio giver hende lyserøde Hello Kitty-sokker på. Det har søsteren Grace Galicio bestemt. Hendes egne tånegle

”

Overalt på gaden væltede narkomaner rundt før. Det var farligt. Nu er de væk. Det er blevet trygt igen. Jeg siger: Stop human rights!

Allan Cauvitongan,
ursælger i Manila

er lakeret med Hello Kitty figurer. Det var noget, de to havde sammen.

Hun smiler, da hun nævner det, smilet blottet hendes tandbøjle. Til daglig arbejder hun hos en tandlæge.

På telefonen viser søsteren billeder af Nercy med deres lille niece. Nercy var smuk. Havde et barnligt udtryk.

Hun skrev dagbog. Sidste gang Nercy skrev i dagbogen, var dagen inden hun forsvandt.

*

I politirapporten er drabet på Nercy Galicio dateret til omkring klokken 23.10 den 18. april 2017. Ligesom så mange andre mordsager i Filippinerne er drabsmanden ukendt. I bedste fald er gerningsmanden registreret som maskeret mand på motorcykel.

En 14-årig pige er et eksempel på det. Hun hedder Jezell Mallari. Ifølge politirapporten blev hun skuddræbt dagen efter Nercy Galicio af to mænd på motorcykel.

I juni erklærede Filippinerens nyvalgte præsident, Rodrigo Duterte, krig imod narko. Han bekendtgjorde, at han ville slå narkomaner og narkosælgere ihjel, og sagde den 4. juni i en tale til sit folk: »Hvis I kender nogen, der er narkomaner, så bare slå dem ihjel.«

Mere end 7.600 mennesker er siden blevet dræbt ifølge det filippinske politis egne data. 2.555 af dem i politiaktioner. Ifølge Amnesty International er resten formodentlig

Nercy Galicios kiste er pyntet med Hello Kitty klistermærker, og en knallertkaravane af Hello Kitty fans kører foran hendes kiste til begravelsen.

dræbt af lejemand og selvtægtsmænd.

I august udtalte Duterte: »Jeg er ligeglad med menneskerettigheder, tro mig.«

Og under en pressekonference i september 2016 udtalte præsidenten:

»Hitler massakrerede tre millioner jøder ihjel. Der er tre millioner narkomaner. Jeg vil med glæde slå dem ihjel. Hvis Tyskland havde Hitler, så har Filippinerne ...« hvorefter han pegede på sig selv.

NI DAGE FØR BEGRAVELSEN

Nercy Galicio er blevet bragt hjem til sit kvarter. Hun ligger i en beige, perlebesat kjole bag kistens glas.

Kisten står på et gulvtæppe midt i Manilas slum, nærmere bestemt i kvarteret Navotas. Den er overdækket af en hjemmelavet persienne, selvfølgelig af lyserødt Hello Kitty-stof, og hele hendes hvide kiste er beklædt af klistermærker med tegneseriefiguren.

På kistelåget har familien lagt nogle af hendes yndlingsting: appelsiner, en chokoladedrik og det indrammede diplom fra bibelskolen Born Again, som hun modtog for at have fuldført et kursus.

Hun fik det overrakt dagen inden sin forsvinden. Grace Galicio fortæller, at Nercy holdt diplommet op foran sig, smilede sit smil og sagde:

»Se, jeg gjorde det. Det var det her, du drømte om på mine vegne, ik?«

Den lokale kirke har betalt for hendes obduktion. Det kostede cirka 2.000 kr. De

Præsidentens narkokrig

I juni 2016 blev den 71-årige Rodrigo Duterte indsat som præsident i Filippinerne. Hans valgløfter var blandt andet:

»Glem lovene om menneskerettigheder. I narkopushere, pistolholdere og døgenigte, I må hellere smutte - for jeg vil dræbe jer. Jeg vil dumpe alle jeres lig i Manila Bay og fede alle fiskene op med jer.«

Ligesom han i en national tv-tale sagde til befolkningen: »I skal være velkomne til at ringe til os eller politiet. I kan også klare det selv, hvis I har en pistol, I har i hvert fald min støtte.«

Han har holdt sit valgløfte. Siden er over 7.000 mennesker blevet dræbt.

Den 24. april 2017 klagede en filippinsk advokat over Duterte til Den Internationale Straffedomstol i Haag. Han anklagede præsidenten for forbrudelser mod menneskeheden.

penge har familien ikke. Moren og faren arbejder med lidt gaderengøring. Moren siger, at hun tjener 250 kr. om måneden.

Nercy Galicio er 1 af 10 søskende. Familien er troende i et land, hvor den katolske kirke ikke tror på prævention.

Rundt om Nercys kiste sidder omkring 50 mennesker på plasticstole og hører Nercys yndlingssang fra en højtaler, et hiphopnummer. De unge synger til hendes kiste med strakt hals: »Tak og tilgiv mig.«

Når Grace ikke serverer baconchips, står hun tavs midt i larmen i nærheden af en husmur og kigger på kisten. Hun har en krøllet frotteklud i hånden. Et par gange gnider hun den hurtigt forbi øjnene.

En af veninderne foran kisten fortæller, at Nercy havde fået en kæreste, ingen kendte ham, og at ... Så bliver veninden afbrudt, at dømme ud fra attitude er det af pigeflokens leder. Hun sender et blik, der ikke behøver oversættelse. Hold mund, betyder blikket.

Der er ting her, som ikke bliver sagt.

*

Eusebio skal åbne porten til sit lighus igen i nat. Midt under Nercys ceremoni bliver en mand dræbt i området.

Han ligger på ryggen, halvt på fortovet, halvt på den trafikerede vej. Fødderne er nøgne og stikker ud på vejen. Hans hvide bluse er farvet rød af blodige striber. Bag manden er der nattemørke og pigtråd.

En tynd, hvid kat kommer pilende fra

mørket. Den hopper over mandens arm og snuser til hans ansigt.

Politiet har trukket en gul plastiksnoer rundt om området, deres biler blinker blåt og rødt. Mændene fra crime laboratory fotografere liget fra flere vinkler.

En lille pige, omkring fire år, sidder roligt i midterrabatten med albuerne hvilende på sine knæ og hænderne under hagen. Ligesom cirka 50 andre tilskuere observerer hun politiets arbejde.

Den lille pige ser, da en af politimændene – iklædt handsker, men ellers bare kortærmet polituniform – tager et fast greb i ligets skulder og buksekant og vender det om på siden i et sejt træk, hvorefter han tømmer lommerne. Politiet leder efter identifikation.

Politibetjenten stiller sig overskrævs på manden, trækker mandens bukser ned over hans hofter og bloter hans røde underbukser. Det sker midt på gaden, uden nogen afskærmning mod forbipasserendes blikke.

En betjent tager fat i mandens armhuler, en anden i hans ben, og de svinger ham over i en sort ligpose og ind i en bil.

Det hele tager 10-15 minutter. Så er det overstået. Politiet fjerner den gule plastic. De kører væk. Ikke mere efterforskning af gerningsstedet.

Kun en pøl blod ligger tilbage på fortovet.

En kvinde kommer kørende til Eusebios lighus på en motorcykel, hun er moster til den dræbte mand. Hun siger, at han var 30

En ven kigger på sin telefon. Billedet på telefonen er af Nercy. Det viser, hvordan hun lå, da hun blev fundet dræbt.

Vennerne siger farvel til Nercy. De sidder omkring hendes kiste, og de synger til den.

En mand ved navn Alvin Valladares findes dræbt på gaden. Han har tidligere haft et stofmisbrug. Kun få mennesker kommer til hans begravelse den 30. april, for folk er bange for at blive relateret til ordet narkotika.

år, sidst blev set i live for fem timer siden og hed Alvin Valladares.

Han bliver lagt på den briks bag det grønne forhæng, hvor Nercy Galicio lå 12 timer forinden.

Mosteren ven skubber hende forsigtigt fremad mod forhænget, hun skal identificere Alvin Valladares. Hun går let foroverbøjet ind bag stoffet. Gisper, da hun ser ham.

Han er blevet skudt direkte gennem venstre hånd. En mand i lighuset siger, at Alvin Valladares nok har holdt hånden op foran ansigtet for at beskytte sig.

Mosteren siger til en lokal reporter, at Alvin Valladares var studerede og færdig med sin håndværkeruddannelse næste uge, og at hun troede, at han var ude af sine tidligere stofproblemer. Efter sigende fandt politiet methamfetamin i hans lommer. Om det er blevet plantet af nogen, vides ikke.

Ude på den anden side af stofforhænget, i garagen, ligger et levende menneske i en køjeseng. Væggen er udsmykket af et par bare

bryster i en pinup-kalender. Her sover levende og døde sammen.

SEKS DAGE FØR BEGRAVELSEN

Stemningen er ændret omkring Nercys kiste klokken et om natten. En lille pige på omkring otte år sælger cigaretter stykvis fra et plastikbæger.

Gaden er også et hjem om natten. Der er for mange børn til for få, små huse. En spædbarn ligger på et stykke pap, mens en voksen kvinde hviler ved siden af og vifter varmen væk.

Små drenge leger mænd. En cirka 11-årig dreng vipper på sin plasticstol, og med en henslængt ro og hård rynke i panden klør han sig i nakken med cigaretten i hånden. Tager et langsomt hiv.

Der er kommet sprut på bordet. Nogle unge spiller kort. Om penge. Det er forbudt. Men til begravelses-ceremonier slår ingen ned på den overtrædelse af reglerne. De har været her siden klokken otte i morges, og det fortsætter sådan i en uge. De dage kan

naboer donere penge til den forestående begravelse.

Hendes lig vil ligge fremme her i Navotas, ud til floden, hvor husene i bedste fald er små skure. I værste fald er et blandingsprodukt af iturevne parasoller, plader af bølgeblik, cement og bildøre.

Amnesty International og Human Rights Watch siger, at Dutertes *war on drugs* ikke er en krig imod narko, men en krig imod fattige. Drabene foregår primært i forarmede områder, hvor de store bagmænd går fri.

På baggrund af 110 interviews vurderede Amnesty International i januar 2017, at landets politi i nogle tilfælde betaler lejemordere for at slå ihjel.

I Amnesty Internationals 66-sider lange rapport fortæller to personer f.eks., at de tager imod ordrer fra politiet, og at de får omkring 100 amerikanske dollars per nedskydning.

NGO'er har påpeget, at præsidentens krig mod narko afholder stofmisbrugere fra at

turde opsøge afvænningscenterer. De er bange for, at deres navn kommer på politiets "watch-liste" over stofmisbrugere, og at listerne har samme effekt som davidsstjernen havde på jødernes tøj under Anden Verdenskrig.

Præsident Duterte er et produkt af demokratiet. Han er folkevalgt og har stadig støtte i befolkningen. F.eks. af gadesælgerne Madjeeb Madid og Allan Cauvitongan, de sælger henholdsvis Viagra og kopi-ure på gaden i et af Manilas red light districts og bifalder præsidentens projekt.

Det siger Allan Cauvitongan, mens han lader, som om han skærer halsen over med sin finger:

»Overalt på gaden væltede narkomaner rundt for. Det var farligt. Nu er de væk. Det er blevet trygt igen. Jeg siger: Stop human rights!«

Menneskerettighedsorganisationerne siger: Don't stop human rights, præsidenten undviger det grundlæggende problem, som fører til omfattende narkomisbrug og narkosalg: at 12 millioner filippinere lever i

De filippinske fængsler er overfyldte, især efter præsidentens erklærede krig mod narko. Her sidder 70 mennesker stuvet sammen i en celle med plads til 40 i Manila.

ekstrem fattigdom. Dvs. at de ikke har råd til tre måltider om dagen.

Når man mangler penge, finder man sin vej. En af de mulige kan være at sælge stoffer.

TRE DAGE FØR BEGRAVELSEN

Grace Galicio står og serverer saftvand ved siden af Nercys kiste. Omkring hende spiller naboerne banko. I stedet for poletter, bruger de små pastabuer. Ceremonien har stået på i fem dage nu, fluerne er begyndt at sværme om borde og kiste.

Grace vil gerne vise, hvor hun og Nercy sov. Hun drejer ned ad en cirka halvanden meter bred gyde. På hver side er der små huse og et vrimmel af børn. Sten, saks, papir og basketball virker også i Filippinerne.

Indgangsdøren til familiens hjem er en halv meter bred låge. Man skal bøje sig for at komme frem til skurets eneste rum – en smal bambusbriks omgivet af galende haner og høns i bure og stabler af tøj og ting. Bambusbriksen står direkte på den våde jord.

Et barn ligger på den og sover med en sutteflaske i munden. Der er et lille fjernsyn i skuret. Ingen vinduer.

Herfra klatrer Grace op af to skrøbelige stiger, op på den hems under loftet, hvor hun og søsteren plejede at sove.

Nercy lå yderst, lige op af den plakat, der forestiller Jesus til den sidste nadver.

De har lavet deres eget lille Hello Kitty-univers heroppe på hemsens, med Hello

Kitty-fleecetæpper og forhæng og kjoler på bøjler og en Hello Kitty-spilledåse. Grace trækker den op og holder den frem i sine håndflader.

Blandt Nercys hårbøjler ligger hendes dagbog. Grace nævner igen, at Nercy skrev i dagbogen, dagen inden hun forsvandt. Hun har skrevet:

»Herre, jeg håber, at du kan tilgive mig. Jeg ønsker et nyt liv, jeg vil ikke længere have den her form for liv. Det har været meget hårdt (...) Jeg åbner mig for dig med hele mit hjerte. Jeg håber, at du kan tilgive og mig og mine synder. Jeg håber, du vil give mig en chance for at begynde på en frisk igen.«

*

Familien afviser, at Nercy tog stoffer. Blikkene sænkes, når snakken falder på kæresten og hans mulige forhold til narkotika.

”

Jeg håber, du vil give mig en chance for at begynde på en frisk igen.

Nercy Galicio - i sin dagbog

Efterladte stiller ikke ret mange spørgsmål til politiet. Det her sted skal man frygte politiet: Under bankospillet ved Nercys kiste, får fotografen nys om, at der er noget mystisk under opsejling på Police Station 1.

Da han kommer frem, udspiller sig følgende scene:

I de officielle fængselsceller sidder 70 mennesker mast sammen i rum beregnet til 40 mennesker. Men der findes også en anden slags celle.

The Commission on Human Rights, en institution oprettet af en anden filippinsk præsident i 1986, har været på politistationen og afsløret, at det, som lignede en bogreol på politikontoret, i virkeligheden er en dør ind til en hemmelig fængselscelle på cirka tre kvadratmeter. Inde i cellen er 12 levende mennesker klempt sammen. Rummet har ingen vinduer, intet elektrisk lys.

Ingen af dem er sigtet for en forbrydelse. De fortæller The Commission on Human Rights, at politiet har anholdt dem og forlanger penge af deres familie for en løsladelse. Politiet tjener tilsyneladende penge på at holde folk fanget i et hemmeligt rum.

Fotografen var der. Han så det. Han fotograferede rummet.

Men hvis han ikke havde været der, hvem ville så tro på et menneske, som fortalte, at han var blevet fanget af korrupte politibetjente uden grund og var blevet smidt i en skjult celle bag en dør konstrueret som bogreol, hvorefter politibetjentene krævede penge for at lukke ham ud igen?

Dagen efter udtaler præsident Duterte i lokale medier, at han vil kigge på sagen. De hemmeligt fængslede mennesker bliver omtalt som mistænkte stofmisbrugere i artiklen.

Det er i dette samfund, at Nercys familie skal stole på, at Nercys rette morder bliver anholdt og får en rettergang.

BEGRAVELSEN

Klokken er 13.45, og det er tid til at sige farvel. Grace har fået trykt lyserøde T-shirts til den nærmeste familie, "We love you and we will miss you" står der på trøjerne under et billede af Nercy.

Hendes kiste bliver læsset på en bil klokken 14.40.

I dag er familiens sorg højlydt. Bag familien går et optog af grædende venner og naboer. Foran dem kører en lokal Hello Kitty-knallertklub, som ønsker at ære Nercy ved at agere karavane. Det gør de med Hello Kitty-rygmærker og udsmykkede knallerter.

Sådan bevæger de sig i halvanden time, indtil hendes kiste skubbes ind i graven. Hun skal ligge på nederste etage i et betonkompleks med seks etager af kister. Hver kiste har sit smalle betonkammer.

Nercy Galicio er blevet likvideret. Vi ved ikke af hvem, og hvorfor drabet blev udført i en magtdemonstration med ikke bare ét, men tre skud.

Måske bliver det slet ikke anset for vigtigt. For hun er død i et land, hvor præsidenten har givet alle mennesker licens til at dræbe.